

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2018 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi w sprawie z wniosku A. C. przy udziale A. D. o podział majątku wspólnego:

1. ustalił, że w skład majątku wspólnego A. D. i A. C. wchodzi samochód osobowy marki H. (...), rocznik 2010, nr rej. (...) – o wartości 57 000 zł,
2. dokonał podziału majątku wspólnego A. D. i A. C. w ten sposób, że zarządził sprzedaż samochodu osobowego marki H. (...), nr rej. (...) w drodze przepisów kodeksu postępowania cywilnego i określił, że suma uzyskana z jego sprzedaży, po pomniejszeniu o nieuiszczone koszty egzekucyjne należne komornikowi oraz po zwróceniu przez wnioskodawcę i uczestniczkę kosztów egzekucyjnych będzie podlegała podziałowi pomiędzy wnioskodawcę A. C. i uczestniczkę A. D. po połowie;
3. ustalił, że z majątku osobistego wnioskodawcy A. C. zostały poczynione nakłady na majątek wspólny w wysokości 13 252,50 zł;
4. zasądził od uczestniczki A. D. na rzecz wnioskodawcy A. C. kwotę 13 252,50 zł tytułem zwrotu nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny, płatną jednorazowo w terminie tygodnia od chwili uzyskania przez uczestniczkę przypadającej jej części sumy ze sprzedaży pojazdu H. (...), nie później niż w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności;
5. ustalił, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie;
6. nakazał pobrać od wnioskodawcy A. C. i uczestniczki A. D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwoty po 500 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych, nie obciążając uczestników tymi kosztami w pozostałym zakresie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca zaskarżając go w części, tj.:

- a. pkt 1 w zakresie, w którym Sąd I ustalił, że w skład majątku wspólnego A. D. i A. C. wchodzi jedynie samochód osobowy marki H. (...) a nie samochód osobowy marki H. (...) i pozostałe ruchomości w ilości 53 opisane na stronach 3-4 uzasadnienia postanowienia Sądu (strony 7-8 apelacji),
- b. pkt 2 co do niedokonania podziału pozostałych ruchomości w ilości 53 opisanych na stronach 3-4 uzasadnienia postanowienia Sądu (strony 7-8 apelacji);
- c. pkt 3 w zakresie, w którym Sąd ustalił, iż z majątku osobistego A. C. zostały poczynione nakłady na majątek wspólny jedynie w wysokości 13.252,50 zł, a nie w kwocie 20.805,00 zł tj. co do kwoty 7.552,50 zł ponad kwotę 13.252,50 zł;
- d. pkt 4 co do kwoty 7.552,50 zł ponad zasądzoną kwotę 13.252,50 zł.

Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił:

- a. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.r.o. poprzez jego niezastosowanie, co doprowadziło do błędnego ustalenia, że w ramach postępowania o podział majątku wspólnego nie można rozliczyć pomiędzy uczestnikami postępowania nakładów z majątku odrębnego na spłatę wspólnego długu małżonków;
- b. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, a polegającą na nieuzasadnionym przyjęciu, że pojazd N. został zużyty na zaspokojenie potrzeb rodziny, podczas gdy taka okoliczność nie wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego;

c. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów w postaci zeznań świadków i przesłuchania uczestników w zakresie wysokości darowizny przekazanej przez rodziców wnioskodawcy na jego rzecz, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego przyjęcia, że wynosiła ona co najmniej 15.000 zł, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wynosiła ona 25.000 zł;

d. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wyraźnego ustalenia wysokości pierwszej darowizny uczynionej przez rodziców wnioskodawcy na rzecz wnioskodawcy;

e. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów w postaci przesłuchania uczestników oraz dokumentu prywatnego w postaci porozumienia z dnia 30 czerwca 2014 r., co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia, że ruchomości wymienione na stronie 3-4 uzasadnienia postanowienia Sądu (strony 7-8 apelacji) nie wchodzi w skład majątku wspólnego, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika okoliczność odwrotna.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, apelujący wniósł o zmianę orzeczenia w zaskarżonej części poprzez:

I. ustalenie, że w skład majątku wspólnego A. D. i A. C. wchodzi samochód osobowy marki H. (...), rocznik 2010, nr rej. (...) - o wartości 57.000 zł (pięćdziesiąt siedem tysięcy złotych) oraz ruchomości w ilości 53 wymienione na stronach 3-4 uzasadnienia postanowienia Sądu (na stronach 7-8 apelacji) o łącznej wartości 14.785 zł;

II. dokonanie podziału ruchomości należących do majątku wspólnego A. D. i A. C. w ten sposób, że ruchomości wymienione w pkt 1-25 przyznać na wyłączoną własność wnioskodawcy, natomiast ruchomości wymienione w pkt 26-53 przyznać na wyłączoną własność uczestniczki bez spłat i dopłat;

III. ustalenie, że z majątku osobistego wnioskodawcy A. C. zostały poczynione nakłady na majątek wspólny w wysokości 20.805 zł (dwadzieścia tysięcy osiemset pięć złotych);

IV. zasądzenie od uczestniczki A. D. na rzecz wnioskodawcy A. C. kwoty 20.805 zł (dwadzieścia tysięcy osiemset pięć złotych) tytułem zwrotu nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny, płatną jednorazowo w terminie tygodnia od chwili uzyskania przez uczestniczkę przypadającej jej części sumy ze sprzedaży pojazdu H. (...), nie później niż w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła również uczestniczka, zaskarżając je w części, tj. w zakresie pkt 3 i 4 postanowienia.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 33 pkt 2 k.r.o. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne ustalenie, iż środki finansowe przekazane przez matkę wnioskodawcy, a następnie przekazane na zakup samochodu H. (...) stanowiły majątek osobisty wnioskodawcy w sytuacji, gdy z całokształtu okoliczności niniejszej sprawy wynika, iż rzeczywistą wolą matki wnioskodawcy było darowanie środków pieniężnych obojgu uczestnikom,

b) art. 61 k.c. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji nieprawidłowe przyjęcie, iż wolą matki wnioskodawcy było darowanie środków pieniężnych wyłącznie wnioskodawcy w sytuacji, w której nie została sporządzona ani jedna umowa darowizny, ani też darowizny tych pieniędzy nie zostały zgłoszone do urzędu skarbowego, a także mimo, że tytuły przelewów dokonywanych przez matkę wnioskodawcy nie wskazują, aby przekazywane pieniądze stanowiły darowiznę na samochód dla syna, a nadto w sytuacji, gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, iż w czasie dokonywania tych przelewów małżeństwo uczestników układało się prawidłowo, pomiędzy uczestnikami istniał ustrój wspólności majątkowej, relacje między rodzinami obojga uczestników były bardzo dobre, z majątku wspólnego uczestników pokryte zostały koszty studiów wnioskodawcy w kwocie około 8.600,00 zł, a rodzice uczestniczki również

przekazali darowiznę spożytkowaną na spłatę ceny za samochód H. (...), który został zakupiony w celu zaspokojenia potrzeb całej rodziny uczestników i temu celowi służył,

c) art. 45 § 1 zd. 2 i 3 k.r.o. poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędne ustalenie, że z majątku osobistego wnioskodawcy zostały poczynione nakłady na majątek wspólny, a w konsekwencji bezzasadne zasądzenie od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwoty 13.252,50 zł tytułem zwrotu tych nakładów w sytuacji, gdy środki pieniężne przelane przez matkę wnioskodawcy i przeznaczone następnie przez uczestników w części na zakup samochodu H. (...) zostały darowane na majątek wspólny uczestników, a nadto w sytuacji, gdy wydatki na zakup tego samochodu zostały zużyte na zaspokojenie transportowych potrzeb rodziny uczestników i nie zwiększyły wartości ich majątku w chwili ustania wspólności, albowiem wartość rynkowa w/w pojazdu w dacie jego zakupu wynosiła 105 000 zł, zaś w dniu ustania wspólności pomiędzy uczestnikami już tylko 57 000 zł,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w drodze przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i oparcia rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżonym niniejszą apelacją wyłącznie o jednostronną, wybiórczą i nie mającą merytorycznego uzasadnienia analizę materiału dowodowego zebranego w sprawie, nadto dokonaną w sposób sprzeczny z wskazaniami doświadczenia życiowego w szczególności poprzez:

- dowolne ergo bezzasadne ustalenie, iż środki pieniężne pochodzące od matki wnioskodawcy i w części wykorzystane na zakup samochodu marki H. (...) stanowiły darowizny dokonane wyłącznie na rzecz wnioskodawcy w sytuacji, gdy z materiału dowodowego wynika, iż nie zostały sporządzone stosowne umowy darowizn, darowizny te nie zostały zgłoszone do urzędu skarbowego, w czasie dokonywania tych darowizn małżeństwo uczestników układało się prawidłowo i było objęte ustrojem wspólności majątkowej, relacje pomiędzy rodzinami uczestników były bardzo dobre, rodzice uczestniczki traktowali wnioskodawcę jak syna i wielokrotnie pomagali finansowo uczestnikom, w tym również przekazali im po 10.000 zł na spłatę kredytu na zakup samochodów N. i H. (...), samochód H. (...) został zakupiony na zaspokojenie potrzeb całej rodziny uczestników i temu celowi służył przez całe małżeństwo uczestników, z majątku wspólnego uczestników przed dokonaniem tych darowizn zostały pokryte koszty studiów wnioskodawcy, które matka wnioskodawcy obiecała zwrócić, a nadto tytuły przelewów nie wskazują, aby środki były przekazywane jako „darowizny dla syna na zakup samochodu”,
- pominięcie, iż rodzice uczestniczki wielokrotnie przekazywali środki pieniężne w trakcie trwania małżeństwa obojgu uczestnikom do ich majątku wspólnego (w tym kwotę 10 000 zł przeznaczoną przez uczestników na spłatę kredytu zaciągniętego na zakup N. oraz kwotę 10 000 zł przeznaczoną przez uczestników na spłatę kredytu zaciągniętego na zakup H. (...)) i w konsekwencji nieprawidłowe przyjęcie, iż rzeczywistą wolą matki wnioskodawcy było darowanie pieniędzy wyłącznie na rzecz syna, a nie na majątek wspólny, albowiem taka konstatacja pozostaje w oczywistej sprzeczności ze wskazaniami doświadczenia życiowego, zgodnie z którymi rodzice jednego małżonka nie dokonują darowizn do majątku wspólnego obojga małżonków w sytuacji, gdy rodzice drugiego małżonka dokonują darowizn wyłącznie na rzecz swojego dziecka do jego majątku osobistego,
- bezzasadne uznanie za wiarygodne zeznań świadka Z. C. w sytuacji, gdy świadek ten jako osoba najbliższa dla wnioskodawcy (matka) jest bezpośrednio zainteresowana pozytywnym rozstrzygnięciem dla swojego syna ergo „sprzyja” swojej stronie postępowania, co znajduje odzwierciedlenie w tendencyjnych i sprzecznych zeznaniach tego świadka, który najpierw wskazuje, iż pieniądze podarował synowi, aby następnie podać, iż na przelewie wskazywał „pomoc rodzinie”,
- pominięcie spójnych, logicznych i konsekwentnych zeznań uczestniczki i jej matki E. D., w zakresie, w jakim podały one, że wszystkie darowizny czynione w toku małżeństwa przez rodziców obojga uczestników zostały dokonane do ich majątku wspólnego, mimo że ich zeznania nie są tendencyjne, a nadto pozostają w zgodzie z wskazaniami doświadczenia życiowego w odróżnieniu od zeznań wnioskodawcy i jego matki Z. C.,

- nieprawidłowe przyjęcie, iż wnioskodawca udowodnił, iż przelewy pieniężne pochodzące od jego matki zostały dokonane wyłącznie na jego rzecz, a nie na majątek wspólny w sytuacji, gdy zaprzeczyła temu uczestniczka, a także mimo, że w świetle okoliczności niniejszej sprawy brak jest dowodu potwierdzającego, iż darczyńca w dacie dokonywania darowizn dokonywał ich na rzecz jednego z małżonków, a nie do majątku wspólnego, albowiem nie wynika to z treści przelewów, nie została sporządzona ani jedna umowa darowizny, żadna z darowizn nie została zgłoszona do urzędu skarbowego, a część środków z tych darowizn zostało wydatkowanych na zakup samochodu stanowiącego własność obojga uczestników i służącego zaspokojeniu potrzeb całej rodziny uczestników, a nadto w dacie dokonywania przelewów przez matkę wnioskodawcy małżeństwo stron układało się prawidłowo, pomiędzy uczestnikami istniał ustrój wspólności majątkowej, a rodziny uczestników pozostawały w bliskich relacjach,
- pominięcie, iż z majątku wspólnego uczestników zostały pokryte koszty studiów magisterskich wnioskodawcy w kwocie około 8 600 zł (co wynika wprost z załączonej do akt historii rachunku bankowego), która to okoliczność ma istotne znaczenie, albowiem w aspekcie doświadczenia życiowego nie sposób uznać, iż uczestniczka, której edukacja nie obciążała w żadnym zakresie majątku wspólnego, miałyby się godzić na pokrycie wydatku dotyczącego edukacji jej małżonka z majątku wspólnego w sytuacji, gdyby jego rodzice mieli dokonywać darowizn wyłącznie na rzecz syna, tj. z całkowitym pominięciem uczestniczki, w odróżnieniu od rodziców uczestniczki, którzy dokonywali takich darowizn zawsze na rzecz obojga uczestników;

b) art. 229 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w drodze pominięcia przyznanej przez wnioskodawcę okoliczności, iż samochód osobowy marki H. (...) przez cały okres trwania małżeństwa stron służył zaspokojeniu potrzeb całej rodziny uczestników w tym ich dziecka, w tym celu został bowiem zakupiony, a tym samym część środków pieniężnych przelanych przez matkę wnioskodawcy i następnie przeznaczonych przez uczestników na zakup w/w pojazdu została zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny uczestników;

c) art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., w zw. z art. 230 k.p.c., w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c. i w zw. art. 13 § 2 k.p.c. poprzez nie wzięcie za podstawę rozstrzygnięcia stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy w zakresie, w jakim Sąd pierwszej instancji, wbrew zasadzie rozkładu ciężaru dowodu w procesie cywilnym, przyjął do podstaw faktycznych i prawnych zaskarżonego orzeczenia okoliczności niewykazane dowodowo przez wnioskodawcę i zaprzeczone przez uczestniczkę a nadto w zakresie, w jakim Sąd w całości pominął materiał dowodowy potwierdzający zasadność stanowiska uczestniczki, iż wszystkie darowizny otrzymane od rodziców obojga uczestników w trakcie trwania wspólności majątkowej zostały dokonane do ich majątku wspólnego;

d) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez niesprostanie wymogom uzasadnienia postanowienia w drodze lakonicznego, nieobjętego jurydycznym i faktycznym wywodem wskazania, z jakich powodów Sąd uznał, iż wnioskodawca poczynił nakłady ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny, w szczególności poprzez uchylenie się przez Sąd od wszechstronnej analizy charakteru i przeznaczenia przelewów dokonanych przez matkę wnioskodawcy w okresie od października 2009 roku do lipca 2010 roku oraz rzeczywistej woli matki wnioskodawcy w zakresie dokonanych darowizn;

e) art. 567 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji bezzasadne zasądzenie od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwoty 13.252,50 zł tytułem zwrotu nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny.

Wobec podniesionych w apelacji zarzutów uczestniczka wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie pkt 3 i 4 tego postanowienia i oddalenie w całości wniosku A. C. o rozliczenie nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy okazała się bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie, natomiast apelacja uczestniczki była zasadna w części i skutkowałą zmianą zaskarżonego postanowienia.

Tytułem wstępu stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji, przyjmując je za własne i czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. W konsekwencji, Sąd II instancji nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytoczenia.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy odniósł się do zarzutów stawianych przez wnioskodawcę.

Zarzut naruszenia art. 45 § 1 k.r.o. jest nietrafny.

W myśl art. 45 § 1 k.r.o. każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. W orzecznictwie przyjmuje się, że ze względu na treść art. 45 § 1 k.r.o. oraz art. 567 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c. i 688 k.p.c. o zwrocie wydatków i nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny sąd orzeka wyłącznie na wniosek, gdyż roszczenia te nie wchodzą w skład majątku wspólnego małżonków. Do rozpatrzenia takiego żądania mają zatem zastosowanie przepisy postępowania procesowego, czego konsekwencją jest również konieczność rozstrzygnięcia przez Sąd o całości tak zgłoszonego żądania w sposób pozytywny lub negatywny (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., I CSK 215/17, LEX nr 2484716). W niniejszej sprawie wnioskodawca wniósł o rozliczenie nakładu poczynionego przez wnioskodawcę z majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci samochodu marki H. (...). W tym przedmiocie orzekał Sąd I instancji, zasądzając od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 13 252,50 zł tytułem zwrotu nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny. Tym samym orzekł w przedmiocie żądania strony. Zatem niezasadne jest roszczenie wnioskodawcy wskazane w apelacji, a czyniony zarzut jest chybiony.

Sąd Rejonowy jako nietrafny ocenił zarzut naruszenia art. 233 k.p.c.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c., polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów, przeprowadzonych w danej sprawie, wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, albowiem obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana przezeń ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dało się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, L., który to pogląd Sąd Okręgowy w pełni podziela).

Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może również polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dlań oceny materiału dowodowego, jak również na tym, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136 i wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906, jak również wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008 r., sygn. akt I ACa 205/08, L.).

W kontekście powyższych uwag stwierdzić należy, że wbrew przekonaniu wnioskodawcy, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy przeprowadzona przez Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesiony w tym zakresie zarzut stanowi w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi błędami ustaleniami Sądu I instancji. Nie sposób zgodzić się z pozwanym, iż Sąd Rejonowy bezzasadnie przyjął, że samochód marki N. został zużyty na zaspokojenie potrzeb rodziny, podczas gdy taka okoliczność nie wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy słusznie wskazał, iż samochód marki N. został zakupiony w celu zaspokojenia potrzeb rodziny. Małżonkowie korzystali z niego wspólnie, a o zakupie nowego zadecydowali, gdy ten zaczął się psuć. Wobec czego, wartość samochodu znacząco spadła, można więc powiedzieć, że uległ amortyzacji. Ponadto środki uzyskane ze zbycia wskazanego pojazdu stanowią niewątpliwie i niespornie składnik majątku wspólnego.

Niezasadnym jest również twierdzenie apelującego, że z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, iż darowizna poczyniona przez rodziców na rzecz wnioskodawcy wynosiła 25.000 złotych. Należy wskazać, iż powyższe apelujący wywodzi jedynie z twierdzeń własnych oraz zeznań matki – Z. C. (2), które w ocenie Sądu Rejonowego są w tym zakresie niewiarygodne. Sąd odwoławczy podziela pogląd Sądu I instancji w tym zakresie. Z. C. (2) jest matką wnioskodawcy, osobą bliską, a jej zeznania wskazują na brak obiektywizmu i osobiste zainteresowanie korzystnym dla wnioskodawcy rozstrzygnięciem. Ponadto zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu wnioskodawca nie sprostował ciężarowi dowodu i nie przedstawił obiektywnych dowodów na potwierdzenie, iż przedmiotem darowizny od rodziców była kwota 25.000 złotych. Zatem w tym zakresie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest niezasadny.

W ten sam sposób Sąd odwoławczy poczytał zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez ustalenie, że ruchomości wskazane w uzasadnieniu postanowienia nie wchodzi w skład majątku wspólnego.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, podczas trwania małżeństwa strony zgromadziły ruchomości należące do majątku wspólnego, a będące wyposażeniem mieszkania. Przed ustaniem wspólności majątkowej wnioskodawca wyprowadził się ze wspólnie zajmowanego mieszkania. W dniu 30 czerwca 2017 roku małżonkowie podzielili się rzeczami należącymi do ich majątku wspólnego. Na tę okoliczność sporządzili dokument zatytułowany „podział wspólnego majątku”. Wskazany podział został zatwierdzony przez obie strony, o czym świadczą podpisy pod dokumentem. Sąd I instancji słusznie wskazał, iż w czasie trwania wspólności majątkowej strony nie mogły dokonać podziału majątku wspólnego, jednakże przepis art. 35 k.r.o. nie odbiera prawa do zgodnego rozporządzenia majątkiem wspólnym, w tym przeniesienia składnika majątku z majątku wspólnego do majątku osobistego małżonka. Rozporządzenie to może być zarówno odpłatne, jak i nieodpłatne. W realiach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy słusznie przyjął, iż zgodną wolą stron było rozporządzenie majątkiem wspólnym i przesunięcie nieodpłatnie poszczególnych jego składników do majątków osobistych każdego z nich. Tym samym zawarta między nimi umowa była skuteczna. Nielogiczne wydają się wyjaśnienia wnioskodawcy, iż myślał, że jest to tylko tymczasowe rozporządzenie mieniem, które definitywnie zostanie rozstrzygnięte przed Sądem, a ponadto nie zwrócił uwagi na tytuł dokumentu. Trudno bowiem przypuszczać, że inteligentny człowiek, składając trzykrotnie podpis na dwustronicowym dokumencie, w tym także pod wyrażeniem „wyrażam zgodę”, nanosząc na nim wzmiankę o pokwitowaniu odebrania rzeczy, nie zwrócił uwagi na tytuł i nie miał świadomości, iż dokonuje trwałego rozporządzenia rzeczami wspólnymi. Tym samym w ocenie Sądu nie ma podstaw do uznania, iż wskazane rzeczy nadal pozostają w majątku wspólnym małżonków i Sąd Rejonowy winien dokonać ich podziału.

Zarzucający przez wnioskodawcę zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. również jest nietrafny.

Powołanie się na podstawę naruszenia w postaci art. 328 § 2 k.p.c. (obecnie art. 327¹ § 1 k.p.c.) jest usprawiedliwione tylko wówczas, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co uniemożliwia kontrolę instancyjną. Inaczej rzecz ujmując, zarzut wadliwego sporządzenia

uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia może okazać się zasadny tylko wówczas, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wymienionych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli, czyli gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie odtworzenie i ocenę wyводу (ciągu wnioskowania o faktach i prawie), który doprowadził do przyjęcia zawartego w sentencji rozstrzygnięcia. To, czy w istocie sprawa została wadliwie, czy prawidłowo rozstrzygnięta nie zależy od tego, jak zostało napisane uzasadnienie. Jedynie w takim wypadku uchybienie art. 328 § 2 k.p.c. może być uznane za mogące mieć wpływ na wynik sprawy. Oznacza to, że nie każde uchybienie w zakresie konstrukcji uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji może stanowić podstawę do kreowania skutecznego zarzutu. Skarżący musi przy tym wykazać zaistnienie tego rodzaju wadliwości, które czynią uzasadnienie bezwartościowym dla oceny wydanego rozstrzygnięcia sprawy (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 lipca 2018 r., I ACa 24/18, publ. Legalis nr 1842038).

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy pochylił się nad całością zebranego materiału dowodowego, a przedstawione w uzasadnieniu rozważania dotyczące podstawy prawnej orzekania w pełni oddają motywy, jakimi kierował się Sąd uznając wniosek za zasadny. Tym samym uzasadnienie wyroku Sądu I instancji czyni zadość wymogom stawianym w art. 328 § 2 k.p.c.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd oddalił apelację wnioskodawcy jako bezzasadną.

Odnosząc się do zarzutów apelacji wniesionej przez uczestniczkę postępowania należy wskazać, iż zarzut naruszenia art. 33 pkt 2 k.r.o. jest chybiony.

Zgodnie z brzmieniem przepisu przedmioty majątkowe nabyte przez darowiznę należą do majątku osobistego obdarowanego małżonka, chyba, że darczyńca postanowił inaczej. Wykazanie, iż dany przedmiot majątkowy został darowany na rzecz jednego z małżonków, jest zatem wystarczające do ustalenia, że przedmiot ten wszedł do jego majątku osobistego. W takiej sytuacji na drugim współmałżonku spoczywa ciężar wykazania okoliczności przeciwnej, a mianowicie, że przedmiotowa nieruchomość weszła jednak do majątku wspólnego, dlatego, że wolą darczyńców było obdarowanie obojga małżonków. Z tego faktu bowiem współmałżonek wywodzi skutki prawne, zatem na nim spoczywa w tym zakresie ciężar dowodu (art. 6 k.c.) (tak Sąd Okręgowy w Białymstoku w postanowieniu z dnia 18 marca 2010 roku, II Ca 28/10, LEX nr 1294072, który to pogląd Sąd odwoławczy podziela). Uczestniczka nie wykazała, iż wolą matki wnioskodawcy było obdarowanie obojga małżonków. Wnioskodawca i darczyńca zgodnie utrzymywali, że darowane sumy pieniędzy były przekazywane na rzecz tylko jednego małżonka, a wobec braku dowodu przeciwnego i brzmienia art. 33 pkt 2 k.r.o. Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż wskazane kwoty należały do majątku odrębnego wnioskodawcy.

Również niezasadny jest zarzut naruszenia art. 61 k.c.

A. doszukuje się woli darowania przez matkę wnioskodawcy pieniędzy na rzecz obojga małżonków m. in. na podstawie braku umowy darowizny i jej zgłoszenia, poprawnych relacji w małżeństwie w czasie jej dokonywania, czy wspólności majątkowej małżeńskiej pomiędzy nią a wnioskodawcą. Niemniej należy stwierdzić, iż są to domniemania uczestniczki. Jak wyżej wskazano, uczestniczka winna wykazać, że wolą darczyńcy było darowanie pieniędzy obojgu małżonkom, któremu to obowiązkowi nie podolała. Przedstawione przez uczestniczkę argumenty świadczą jedynie o jej rozumieniu dokonanych przez darczyńcę czynności, jednak nie wpływają na znaczenie oświadczenia woli matki wnioskodawcy. Jak bowiem wcześniej wskazano, zasadą jest, iż przedmioty nabyte przez darowiznę należą do majątku osobistego małżonka, chyba, że darczyńca inaczej postanowił. W niniejszej sprawie uczestniczka nie wykazała, że do takiego postanowienia doszło. Uczestniczka jedynie niezasadnie domniemuje, że darowizny zostały poczynione na rzecz obojga małżonków, podczas gdy matka wnioskodawcy w żaden sposób nie uwidoczniła woli poczynienia takich darowizn do majątku wspólnego małżonków.

Z wyżej wskazanych względów nietrafny jest także zarzut naruszenia art. 45 § 1 zd. 2 i 3 k.r.o.

Jak już wcześniej ustalono, sumy pieniężne darowane na zakup samochodu marki H. (...) należały do majątku osobistego wnioskodawcy. Samochód stanowił natomiast składnik majątku wspólnego. Tym samym, zgodnie z art. 45 § 1 zd. 2 k.r.o. wnioskodawca mógł dochodzić zwrotu nakładów poczynionych z majątku osobistego na majątek wspólny małżonków. W niniejszej sprawie nie można uznać, iż zastosowanie miało zdanie 3 wskazanego przepisu, bowiem samochód, choć zakupiony w celu zaspokojenia potrzeb transportowych rodziny, nie został zużyty. W chwili ustania wspólności majątkowej pojazd nadal przedstawiał realną wartość, która zwiększała wartość majątku wspólnego o kwotę 57.000 zł. Nie sposób przyjąć, iż na skutek spadku wartości samochodu w porównaniu do ceny zakupu, doszło do zużycia nakładu poczynionego na jego zakup z majątku osobistego wnioskodawcy. Wobec obniżenia wartości pojazdu należy przyjąć, iż doszło do proporcjonalnego zużycia nakładów zarówno z majątku osobistego jednego z małżonków jak i z majątku wspólnego. Powyższe nie stanowi natomiast podstawy do nieuwzględnienia żądania wnioskodawcy o zwrot nakładu poczynionego z majątku osobistego.

Wbrew twierdzeniom apelantki Sąd Rejonowy nie dopuścił się również naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Uczestniczka podnosi, iż darowizny były czynione na rzecz obojga małżonków. Swoje domniemanie wywodzi z faktu, iż nie zostały sporządzone stosowne umowy darowizn, a darowizny nie zostały zgłoszone do urzędu skarbowego. Zgodnie z art. 890 § 1 k.c. oświadczenie darczyńcy powinno być złożone w formie aktu notarialnego; jednakże umowa darowizny zawarta bez zachowania tej formy staje się ważna, jeżeli przyrzeczone świadczenie zostało spełnione. W niniejszej sprawie świadczenie zostało spełnione z chwilą dokonania przelewu na rachunek bankowy wnioskodawcy, zatem umowa jest ważna pomimo niezachowania formy aktu notarialnego. Natomiast z braku sporządzenia umowy nie można wywodzić wniosku, iż świadczenie zostało wykonane na rzecz obojga małżonków, gdyż zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 33 pkt 2 k.r.o., darowiznę poczytuje się za dokonaną do majątku odrębnego małżonka. Natomiast niezgłoszenie takiej darowizny w urzędzie skarbowym nie wpływa na charakter czynności, a może być jedynie rozpatrywane na gruncie prawa podatkowego.

Ponadto podnoszone przez uczestniczkę okoliczności, iż w czasie dokonywania darowizny małżeństwo stron układało się prawidłowo, było objęte ustrojem wspólności majątkowej, a relacje pomiędzy rodzinami były dobre nie przesądzają o darowaniu pieniędzy na rzecz obojga małżonków. Jeszcze raz należy podkreślić, iż dokonanie darowizny do majątku wspólnego obojga małżonków winno być wyraźnie wyartykułowane przez darczyńcę. Również okoliczność zachowania rodziców uczestniczki, dokonywania darowizn na rzecz obojga małżonków, czy pokrycie kosztów studiów wnioskodawcy z majątku wspólnego nie mogą stanowić podstawy do uznania, iż dokonane przez matkę wnioskodawcy darowizny wchodziły w skład majątku wspólnego. Zachowanie jednej z rodzin, nie obliuguje rodziny drugiego małżonka do dokonywania takich samych przysporzeń. Każdy darczyńca bowiem sam decyduje o przedmiocie darowizny i osobie obdarowanej. Czynienie darowizn przez jedną stronę na rzecz obojga małżonków nie obliuguje drugiej rodziny do działania w taki sam sposób. Każdy darczyńca zachowuje w tym zakresie autonomię. Podobnie nie można twierdzić, iż skoro koszt studiów wnioskodawcy został pokryty z majątku wspólnego małżonków to darowizny poczynione przez jego matkę wchodziły do majątku wspólnego. Małżeństwo dobrowolnie wydatkowało zgromadzone przez siebie środki, choćby zaspokajając potrzeby tylko jednego z małżonków, co jednak nie obliuguje rodziców małżonka do zwrotu tych kosztów poprzez darowizny do majątku wspólnego.

Jako niezasadny należy także ocenić zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 229 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Rację należy przyznać apelującej, iż wnioskodawca przyznał, że samochód marki H. (...) przez okres trwania małżeństwa służył zaspokojeniu potrzeb całej rodziny. Z powyższego jednak nie wynika, iż środki przekazane przez matkę wnioskodawcy i wydatkowane na zakup pojazdu zostały zużyte w celu zaspokojenia rodziny. Jak już wyżej wskazano, w chwili ustania wspólności majątkowej pojazd nadal przedstawiał realną wartość, która zwiększała wartość majątku wspólnego o kwotę 57.000 zł. Nie sposób przyjąć, iż na skutek spadku wartości samochodu w porównaniu do ceny zakupu, doszło do zużycia nakładu poczynionego na jego zakup z majątku osobistego wnioskodawcy. Wobec obniżenia wartości pojazdu należy przyjąć, iż doszło do proporcjonalnego zużycia nakładów

zarówno z majątku osobistego jednego z małżonków jak i z majątku wspólnego, co zostało uwzględnione przez Sąd I instancji przy obliczeniu kwoty zwrotu nakładu z majątku osobistego małżonka.

Nie powielając wyżej wskazanej argumentacji, za chybiony należy uznać zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Jeszcze raz należy podkreślić, iż z uzasadnienia orzeczenia Sądu Rejonowego można odczytać, jaki stan faktyczny i prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co umożliwi kontrolę instancyjną.

Za zasadny Sąd odwoławczy uznał natomiast zarzut naruszenia dyspozycji art. 567 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., co skutkowało zmianą zaskarżonego postanowienia.

Sąd Rejonowy zasądził do uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 13 252,50 zł tytułem zwrotu nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny. Jednocześnie orzekł, iż kwota uzyskana ze sprzedaży samochodu marki H. (...) będzie podlegała podziałowi między strony po połowie. Na wstępie należy zaznaczyć, iż Sąd Rejonowy słusznie ustalił nakłady z majątku osobistego wnioskodawcy na majątek wspólny na kwotę 13 252,50 zł, wskazując, iż kwota pieniędzy na zakup pojazdu, będąca składnikiem majątku osobistego wnioskodawcy, wynosiła 23,25% ceny zakupu nowego pojazdu, zatem po uwzględnieniu amortyzacji i posługując się tą samą proporcją odniesioną do obecnej wartości samochodu kwota ta wynosi 13 252,50 zł. Sąd I instancji dokonując podziału środków ze sprzedaży samochodu pominął fakt, iż kwota ta będzie stanowić (proporcjonalnie pomniejszoną) sumę nakładu z majątku osobistego wnioskodawcy (23,25%) oraz nakładu z majątku wspólnego małżonków (76,75%). Tym samym wnioskodawca winien otrzymać zwrot nakładu z majątku osobistego i połowę ceny sprzedaży odpowiadającą nakładowi majątku wspólnego małżonków. Orzekając podział całości środków otrzymanych ze sprzedaży samochodu, zwrot nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny winien być odpowiednio pomniejszony. Biorąc pod uwagę wartość samochodu i podział środków z jego sprzedaży wnioskodawca otrzyma 28.500 zł. Natomiast biorąc pod uwagę, iż winien dostać połowę z 76,75% otrzymanej kwoty sprzedaży, powinien dostać 21.873,75 zł ($76,75\% \times 57.000 \text{ zł} / 2 = 21.873,75 \text{ zł}$). Tym samym różnica pomiędzy kwotą jaką otrzyma ze sprzedaży samochodu, a kwotą jaką winien otrzymać wynosi 6.626,25 zł. Orzekając, o równym podziale całości środków ze sprzedaży samochodu marki H. (...), aby przeciwdziałać wzbogaceniu wnioskodawcy, Sąd Rejonowy winien był pomniejszyć kwotę zwrotu nakładów poczynionych na majątek wspólny o kwotę 6.626,25 zł. Zatem przy równym podziale ceny samochodu pomiędzy małżonków, uczestniczka powinna zwrócić wnioskodawcy kwotę 6.626,25 zł tytułem zwrotu nakładów poczynionych z majątku osobistego małżonka na majątek wspólny.

W tym stanie rzeczy, częściowo uzasadniona apelacja uczestniczki skutkowałą wydaniem orzeczenia reformatoryjnego co do punktu 4 postanowienia na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

W pozostałym zakresie apelacja uczestniczki podlegała oddaleniu jako niezasadna na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. ustalając, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.